

за това и послушайте да ви разкажъ нѣщо си. Открай още знаете Милка: той бѣше сѣкога мирно момче, глѣдаше си работата, прилѣжаваше надъ всичко; това му смирение, това му прилѣжание го повежда днесъ къмъ това, кое малцина сполучватъ. Вие го видехте какъвъ отиде той оттукъ; ако го поживи Богъ, ные ще го видимъ слѣдъ время съвсѣмъ другъ. Ако бѣше останалъ тукъ, той щеше да отрасне, нъ сѣ пакъ твърдѣ малка разлика щеше да има въ него. Това да разберемъ по-ясничко можемъ да земемъ и васъ за примѣръ; тѣй отъ васъ онзи, който сега са учи и учи добръ, глѣда да запомни щото учи, то той като порасни ще знае нѣщо; освѣнь това и умътъ му ще е по-развитичакъ и ще може по-лесно да сполучва въ работитѣ си; а онзи, който ходи и дохожда въ училището само да са кажи, чи ходи, то той ще си израсне на бой, а съ умътъ си ще бѣде пакъ като дѣте; сичко ще му е тешко, мъчно и както си казватъ по насъ, за нищо не ще му сѣче главата. Това тѣй ще е съсъ васъ, нъ съсъ Милка ще е съвсѣмъ друга работа; разликата ще бѣди голяма и толкось голяма, щото менъ ми са свива сърдцето, като си примыслювамъ и като са наѣмамъ да ви разкажъ. Макаръ, както рѣкохъ, ще ви е тѣжичко, нъ азъ щъ ви я разкрия, та понѣ отъ това да добьете ползица—да разберете по-ясничко, защо дохождате въ училището и по съсъ драгость, по съсъ сърдце да са заловите за работата си.

—Знайте, мили мои дѣчица, че Богъ е надарилъ човѣкътъ съ такава една дарба, която я нѣма ни въ едно друго животно и която е най-скъпото и най-хубавото му нѣщо що има той—това е умътъ. Какво нѣщо е това и какъ можи-